

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ SÉRIE PŘÍPADY PRO W+W

PŘÍPADY PRO
MAY & SPOL.

 D **BŘE**
UTA **JENÝ** **(ZLO)Č** **N**

Robin Stevénsová

FRAGMENT

Dobře utajený (zlo)čin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová
Dobře utajený (zlo)čin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Robin Stevnszová

FRAGMENT

Mému dětátku. Příští generaci.

Copyright © Robin Stevens, 2022

Illustrations by Jan Bielecki

Illustrations copyright © Penguin Books Ltd, 2022

Translation © Tereza Kupková, 2025

Cover images © Trey Tibbit; Andrei Stepanov; HangriArt; Granate Art; flankerd;

HQ Vectors Premium Studio; Eladora; Margaret Jone Wollman; LR Creative;

NATALIA-P / Shutterstock.com

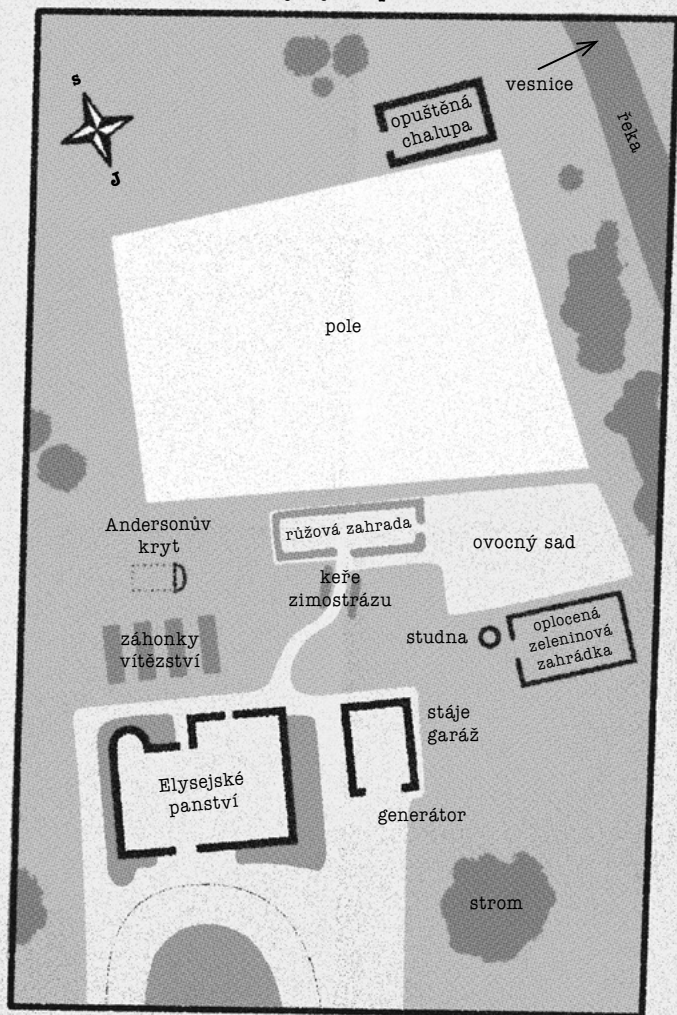
ISBN tištěné verze 978-80-253-7225-8

ISBN e-knihy 978-80-253-7231-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7242-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)

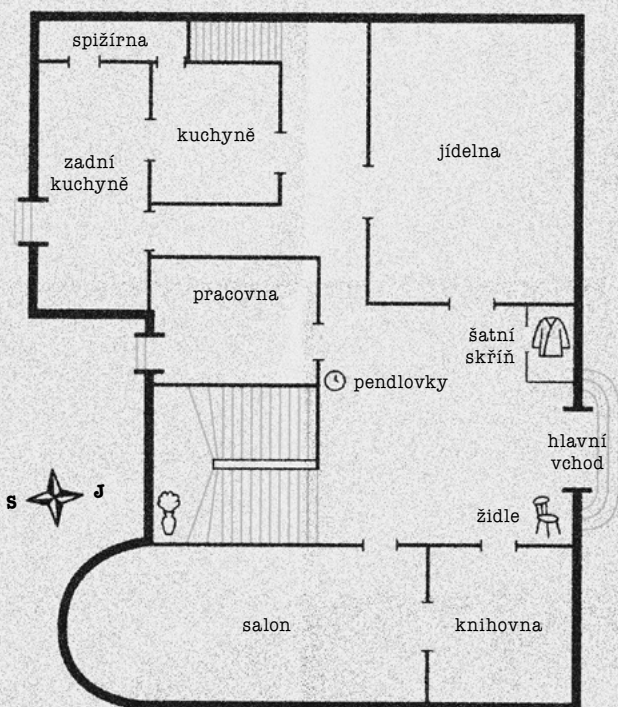
ISBN e-knihy 978-80-253-7243-2 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

Elysejské panství

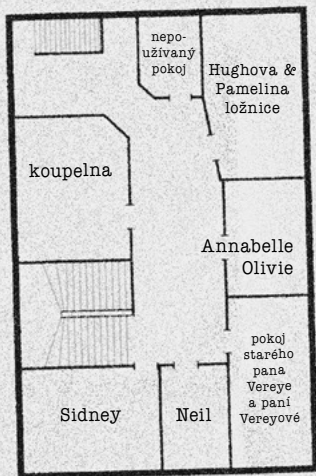

Elysejské panství

přízemí

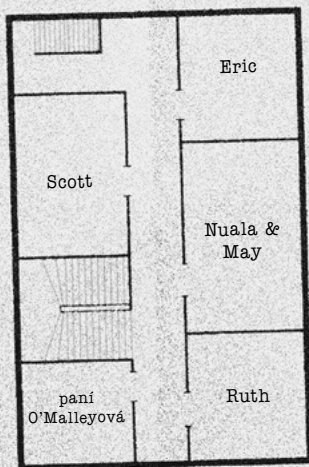
Elysejské panství

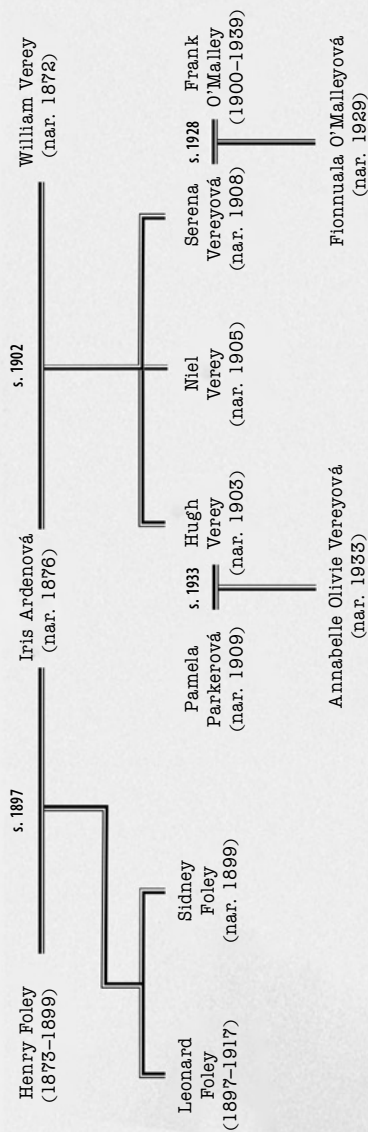
první patro

druhé patro

Rodokmen rodiny Foley-Vereyových

PŘÍSNĚ TAJNÉ

z dokumentů týkajících se případu
Ministerstva mimořádných aktivit

prosinec 1940

PRVNÍ ČÁST
NAŠE MISE ZAČÍNÁ

1

Ze zprávy May Wongové, 18. prosince 1940

Jmenuju se May Wongová. Je mi deset let (skoro jedenáct), a abych zachránila svět, stala jsem se špiónkou. Je to čirá pravda, vůbec nepřeháním. Ve válce se může přihodit *co-koli*, každý se může stát hrdinou.

A kdokoli může být padouchem. Když válka začala, myslela jsem si, že nacisti vypadají jako ještěrky, které se kdysi vyhřívaly na schodech vedoucích k našemu velkému domu v Hongkongu. Představovala jsem si, že mají šupinatou, lesklou kůži a žluté oči. Byla jsem přesvědčená, že když jste zlí, musíte taky zle *vypadat*.

Ale teď, když už jsem větší, vím, že zlo na sebe umí vzít jakoukoli podobu. Může vypadat jako škrobená guvernantka, milá postarší paní nebo pochůzkář, který u vás doma kontroluje zatmění.

Tenhle příběh je o tom, jak jsem – jsme – v Anglii odhalili nacistického špeha, vyřešili vraždu a připojili se k Ministerstvu mimořádných aktivit. Bylo to o hodně těžší, než jsem čekala. Museli jsme na to jít mazaně a jako vždycky nás žádný z dospělých nechtěl vyslechnout, dokud už ne-

bylo příliš pozdě. Dospělí jsou vážně zoufalci. Naštěstí teď už nám naslouchají a chtějí se dozvědět, jak to všechno bylo. Právě proto o tom píšu.

Mimochodem, tohle je *oficiální* verze poznámek, které jsem si během naší mise zapisovala. Čeká se ode mě, že budu používat spisovný jazyk, tak jak nás ho učí ve škole, ale jelikož jde o *moji* zprávu, rozhodla jsem se, že vám ji sdělím po svém. A to znamená, že vám nejprve musím pár věcí vysvětlit.

Nejdůležitější ze všeho, co byste o mně měli vědět, snad kromě skutečnosti, že jsem špionka, je fakt, že bych v Anglii vlastně vůbec neměla být. Měla bych dál žít v Hongkongu, kde jsem se narodila, s mamkou, taťkou a bráškou Teddym. Jenže vloni jsem přijela do Anglie s tátou a mou druhou sestrou Rose, abychom navštívili dívčí školu Deepdean – pitomý anglický internát, kam nás chtěl otec zanedlouho poslat. A během našeho pobytu na ostrovech vypukla válka.

Tatínek se rozjel domů, jak nejrychleji to šlo, aby mohl být s maminkou a Teddym, mě však nechal trčet v Anglii s Rose a naší nejstarší sestrou, Hazel. Do Hongkongu se budu moct vrátit teprve, až válka skončí – takže se musím postarat o to, aby k tomu došlo co nejdříve.

Stýská se mi po mamince i Teddym (ačkoli je ještě moc malý, než aby s ním byla velká legrace). Myslím, že mi chybí i taťka, i když právě kvůli němu trčím v Anglii a musím chodit na Deepdean, přestože to tam z duše nenávidím.

Přinejmenším jsem na Deepdean *chodila*, dokud jsem odtamtud neutekla, abych se stala špionkou.

Utekla jsem, protože jsem nemohla jinak. Neměla jsem na výběr. Všichni z rodiny – včetně mojí velké ségry Hazel – si myslí, že jsem pořád ještě dítě, což teda rozhodně nejsem.

Náhodou už ovládám celé dva jazyky, dokážu utíkat deset minut bez zastavení a lhát umím tak dobře, že oblafnu tátu i deepdeanskou ředitelku. Umím bojovat s mečem (nebo bych to svedla, kdyby se mi dostal do ruky – zatím jsem trénovala jen s dřevěnou tyčí), nohama i pěstmi.

Tudíž jsem došla k přesvědčení, že by ze mě byla vynikající špionka, jen kdyby mi někdo dal šanci.

Víte, jednu špionku už jsem znala: Hazel.

Rozhodně si nevymýšlím. Je to pravda pravdoucí.

Není to lehké, když máte sestru, která už všechno, po čem sami toužíte, dávno dělá. Hazel kdysi taky chodila na Deepdean, všichni ji tam dobře znají dokonce i teď po letech, když zestárla (je jí devatenáct). Ona školu milovala. A Rose, které je dvanáct, se tam taky moc líbí. Proto jsem si myslela – když jsem si poprvé umínila, že se stanu špionkou –, že si to tam musím zamilovat i já.

Nad školními slohovkami jsem trávila celé minuty, během tělocviku jsem se *vážně snažila* nevrážet do ostatních holek, a jednou u večere jsem dokonce přenechala svou roládu s marmeládou Marielle Sempleové. (Později jsem toho litovala – ani ji nedomjedla. Taková škoda rolády!)

Jenže i navzdory tomu všemu jsem si postupně uvědomila, jak moc školu nenávidím, ať jsem se snažila sebevíc.

A tak jsem se rozhodla, že svou špiónskou dráhu zahájím trochu jinak.

Vyptávala jsem se Hazel, jak na to, ona mi však žádný z mých dotazů nikdy nezodpověděla. Dokonce ani nepřipustila, že ona sama *je* špiónkou, přestože to bylo naprosto zřejmé.

A pak jsem jí v kabelce našla ten vzkaz.

Jistěže nebyl pro mě – nejsem hloupá –, a především jsem se Hazel neměla přehrabovat ve věcech. Jenomže jsem se k smrti nudila a taky jsem byla trochu našťavaná. Občas něco udělám, aniž bych si to pořádně promyslela. Výčitky svědomí se většinou dostaví později.

Stalo se to takhle.

V září 1940 už válka zuřila celý jeden rok, ale na Deepdeanu se člověka nijak zvlášť nedotýkala. Deepdeanský park byl sice plný pytlů s pískem, na biograf jednou omylem spadla bomba (nikdo nebyl zraněn), ve Vrbové čajovně nepodávali na dortech šlehačku a na internátě jsme neměly k dispozici mýdlo. To všechno mi nijak zvlášť nevadilo, na rozdíl od nedostatku šlehačky. Ale tím to vlastně končilo.

Válka nebyla taková, jak ji popisují příběhy. Filmové týdeníky v biografech, které vyprávěly o hroustících se evropských městech a pochoduujících, střílejících německých vojácích, byly vzrušující, ale připadaly nám stejně smyšlené jako hlavní film.

Teď, když o tom vím víc, to zní divně, ale předtím jsem byla... téměř zklamaná.

A pak k nám začaly doléhat zvěsti o tom, že nacisti překračují Lamanšský průliv, aby nás vyhladili podobně, jako když palcem rozmáčknete brouka.

Každou noc nám nad hlavou přelétávala letadla a invaze se s každým dnem zdála blíž a blíž. A tak, když za mnou a Rose o víkendu začátkem října přijela do Deepdeanu na návštěvu Hazel, abychom si společně vyrazily na čaj, jsem se rozhodla, že není na co čekat.

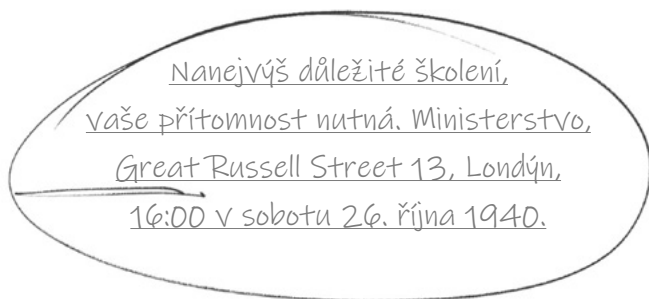
Zasypala jsem Hazel otázkami. Zajímalo mě, jaké to je během opravdového náletu, kolik lidí už v Londýně přišlo o život, jestli je pravda, že Němci připravují invazi, a pokud ano, co s tím uděláme, až se Rose celá roztřásla a začala natahovat a Hazel mi nařídila, ať už s tím přestanu. Rose se musela posadit na lavičku na deepdeanské hlavní ulici, hlavu si schovala mezi kolena a v náručí sevřela svůj kufřík s plynovou maskou.

Hazel jí dala pepermintku a poplácávala ji po zádech. Hazel vždycky nosí po kapsách bonbony, dokonce i teď, když jsou na příděl. Špioni mají přístup k tomu nejlepšímu: o důvod víc, proč jsem se k nim chtěla přidat.

„Zase bude dobře,“ chlácholila ji Hazel, zatímco kolem nich prošel muž v uniformě domobrany. „Nikdo ti neublíží, Rose, to ti slibuju. Jsme na ně připravení. Nedovolíme jim, aby sem vpadli.“

Nevím, jak mohla něco takového slíbit. Znělo to jako další z dospěláckých lží. Zvedla jsem její kabelku, jestli v ní nebudou další sladkosti, ale místo nich jsem našla nějaký vzkaz.

Byl celý přeškrtnutý, ale úplně dole byla zakroužkováná a podtržená stručná zpráva:

Tohle vypadalo zajímavě. Zastrčila jsem si lístek do kapsy právě v okamžiku, kdy se na mě Hazel obrátila.

„Podej mi ji,“ vybídla mě a následně si kabelku přehodila přes rameno. Takže si *nevšimla*, že jsem jí něco sebrala. „Tak pojďte, kdo si chce dát koláček?“

Já, samozřejmě. Ale ještě víc jsem chtěla zjistit, co znamená ten vzkaz. Šlo o špionskou záležitost, tím jsem si byla jistá. Věděla jsem, že přišla moje chvíle přijít na to, co Hazel doopravdy dělá, a pomoci jí s tím.

Nejdříve jsem však potřebovala utéct ze školy.

2

Ze zprávy May Wongové

Ta část s útekem byla vlastně docela jednoduchá.

Na Deepdeanu už všichni zaslechli nějakou historku o tom, jak je těžké dostat se ze školy a jak hloupý je to nápad (všechny příběhy končí buď tím, že si daná nešťastnice vyslouží doživotní školní trest, nebo zůstane ležet mrtvá někde v příkopu). Ve skutečnosti však stačilo, abych vyšla v tradičním sobotním průvodu děvčat z internátu, počkala, dokud nebudeme u parku, a potom předstírala, že se mi udělalo špatně, a šla se posadit vedle pytlů s pískem. Eloise Barnesová chtěla zůstat se mnou, ale když jsem jí řekla, že nejspíš budu zvracet, zapištěla a spěšně odběhla. Jakmile byla pryč, rozběhla jsem se co nejrychleji k nádraží.

Do pouzdra od plynové masky jsem si nacistala všechno, co bych mohla potřebovat: pár bonbonů, brožuru o nepřátelských náletech, náhradní tkaničky (pro případ, že by bylo nutné někoho svázat), příručku Londýn od A do Z, malou baterku a spodní prádlo. S tím vším už nezbylo místo na samotnou masku, takže jsem ji schovala pod svou postel v ložnici. Vzala jsem si s sebou taky všechny peníze,

co jsem našla. Většinu z nich jsem musela štípnout z Rosiny krabičky na sladkosti, protože ty svoje jsem bohužel utratila. Děla jsem si kvůli tomu výčitky, protože Rose je moc hodná a bývala by mi je dala dobrovolně, kdybych ji o to požádala – jenže je taky příšerně čestná, takže *kdybych* ji požádala, určitě by vyzvonila naší hospodářce, co mám za lubem.

Koupila jsem si poloviční jízdenku do Londýna, jednosměrnou (jelikož jsem neměla v plánu se do Deepdeanu vracet), a zapadla jsem na toalety, abych se převlékla z uniformy do víkendových šatů, kardiganu a klobouku. Když přijel vlak, předstírala jsem, že patřím k jedné postarší paní s hloučkem dětí. Nastoupila jsem, posadila se v namodralém světle vagonu vedle další ženy v ochranném obleku (to jsou takové legrační kombinézy, které byste si měli obléknout v případě nepřátelského náletu, a člověk v nich vypadá, jako když se chystá opravovat automobil), a zatímco se vlak pozvolna sunul venkovskou krajinou, mezírkou pod staženou roletou jsem vyhlížela ven. Jeli jsme pomalu pro případ, že by na koleje dopadly bomby, a zastávky zůstávaly tajemstvím. Všechny cedule byly totiž kvůli případným německým špehům přemalované barvou a neozývalo se žádné hlášení. Už teď jsem měla pocit, že jsem součástí velkého příběhu.

Konečně jsme zastavili pod obrovskou kupolí nádraží Paddington. Vyhnula jsem se všem dospělým v uniformách i prodávacům novin a vyšla na ulici plnou červených londýnských autobusů, které měly na bocích reklamy na bujóny OXO nebo na vejce v prášku.

Nastoupila jsem do autobusu, o kterém jsem díky své příručce o Londýně věděla, že mě doveze až na Great Russell Street. Znovu jsem předstírala, že patřím k jednomu z dospělých – být malá má občas své výhody: nikdo nepředpokládá, že byste si sami dokázali cokoli napláňovat –, a když autobus trhaně vyrazil londýnskými ulicemi, snažila jsem se netvářit příliš šokovaně z toho, co jsem viděla z okna.

O „blitzu“ (poznámka redakce: označení pro trvalé bombardování britských měst německou Luftwaffe v době 2. světové války) už jsem slyšela nejrůznější zkazky – o tom, jak se město každou noc rozzářilo ohněm, že Němci mají obrovské bomby, které dokážou proměnit celé domy na prach a z lidí v nich žijících doopravdy servat šaty, ale připadalo mi, že to všechno zní trochu nadneseně, než aby to mohla být pravda. Jenže teď, když jsem byla v Londýně, jsem si uvědomila, že ty příběhy možná zdaleka nevystihovaly skutečnost.

Budovy, kolem nichž jsme projížděli, vypadaly jako stavebnice pro nějakého obra, kterého už skládání kostek přestalo bavit. Některým chyběly boky, jiné byly slisované jako palačinky a další jako by někdo rozťal vejpl – jedna polovina zmizela a tu druhou tvořila visící směsice polámaných trámů, svěšených podlah a dveří, které vedly do nebe. Všudypřítomné střepiny skla zametali na hromady lidé v uniformách, jejichž tváře zbělely prachem – a prach se vznášel také ve vzduchu a pokrýval i oblečení lidí v autobuse. Když jsem pohnula nohama, zanechaly za sebou v prachu na podlaze otisky.

Autobus zastavil uprostřed Oxford Street a všichni jsme z něj museli vystoupit, protože před námi na silnici ležela nevybuchlá bomba. Nejdříve jsem to nepochopila, a tak jsem pokračovala v chůzi vpřed kolem obchodů s rozbitými výlohami a cedulemi, které hlásaly JSME OTEVŘE-NĚJŠÍ NEŽ DŘÍVE, ale potom na mě nějaký muž s mrožím knírem zakřičel: „Zmiz odtud, děvče, jestli nechceš vylétnout do povětří!“

V tu chvíli jsem si konečně uvědomila, že to není vtip ani žádný dospělácký výmysl. Byla tam skutečná bomba, která doopravdy mohla explodovat. Cítila jsem, jak mi zahořely tváře, a nebyla jsem si jistá, jestli vzrušením, či strachem, ani jestli bych nejradši odběhla na míli daleko, nebo se posadila přímo tady na chodníku.

Místo toho jsem zabočila do postranní ulice a pokračovala směrem ke Great Russell Street. Pod paprsky odpoledního slunce se oteplilo, kardigan mě kousal do kůže – s anglickým oblečením je to tak vždycky – a pouzdro na plynovou masku mě nepříjemně bouchalo do boku. Barážové balony se leskly na slunci jako tlusté stříbrné měsíce, a když jsem překračovala zbytky zhroutených budov, musela jsem si připomínat, že jsem tady, abych se stala špiónkou a učinila tomuhle všemu přítrž.

Do Great Russell Street jsem dorazila za pět minut čtyři. Stihla jsem to přesně načas. Míjela jsem řadu domů a přitom jsem počítala, dokud jsem nenarazila na číslo 13. Dveře byly natřené načerveno, s mosazným kladkem ve tvaru lišky, a před nimi postával nějaký kluk. Měl tmavou

pleť, podsadité tělo a kulatý, přátelský obličej orámovaný zaprášenými kudrnatými vlasy. Oblečený byl v taktěž zaprášeném pleteném pulovru a krátkých kalhotách a v náručí držel ještě zaprášenější, zakaboněnou zrzavou kočku s jednou bílou packou.

Chlapec i kočka se na mě upřeně zadívali.

„Na co tak zíráš?“ zeptala jsem se. „A co tady vůbec děláš?“

„Vyluštil jsem tu křížovku,“ odvětil chlapec prostě, jako by se tím všechno vysvětlovalo. „Předpokládám, že ty taky?“

Přimhouřila jsem na něj oči. Nechtělo se mi přiznávat, že nemám tušení, o čem to mluví.

„Tu v novinách,“ pokračoval. „Křížovku v rámci mistrovství mládeže. Řešením byla zpráva o *výcviku* a tahle adresa.“

Od svého příjezdu do Anglie jsem se naučila, že pokud vám někdo něco vykládá, je vždycky lepší předstírat, že přesně víte, o co jde.

„Jasně,“ přikývla jsem. „Ta křížovka. Taky jsem ji vyřešila, a proto jsem tady. Byla to hračka.“ Chlapcovy oči se rozzářily respektem a mně došlo, že jsem to nejspíš trochu přepískla. „To je tvoje kočka?“

„Našel jsem ji,“ vysvětlil kluk a něžně zvíře pohladil po hlavě. „V troskách. Myslím, že bydlela v jednom z těch domů, které dostaly zásah dnes v noci.“

Kočky nijak zvlášť nemusím. Na můj vkus jsou až příliš chytré. Ale líbilo se mi, s jakou péčí se k ní ten kluk choval. Tím si mě získal.

„Jsem May Leeová,“ řekla jsem. „Jak se jmenuješ ty?“

„Erik. Ehm, Erik Jones.“ Podle toho, jak to vyslovil, s krátkou pauzou uprostřed, jsem bezpečně poznala, že i on lže. Respektovala jsem to. „Myslíš, že jim bude vadit, že mi ještě není třináct?“ navázal a přitom se lehce zamračil. „Za měsíc mi bude jedenáct.“

„Mně bude taky brzo jedenáct,“ odpověděla jsem, což technicky vzato nebyla lež, protože narozeniny mít budu, co na tom, že až za půl roku. „Podle mě na tom vůbec ne-sejde.“

Ještě pořád jsem netušila, o čem se tady vlastně bavíme. Jak je možné, že je ta zpráva, kterou jsem objevila u Hazel v kabelce, řešením nějaké novinové křížovky? Jaké další informace mi unikly?

„Málem jsem to sem nestihla,“ prozradila jsem Erikovi, jen aby řeč nestála. „Dole v ulici byla *bomba*.“

Stále jsem se z toho zážitku tak docela neoklepala a chtěla jsem ho s někým sdílet. Jenže Erik tu prostě jen stál s kočkou v náručí a civěl na mě, jako bych vypustila z úst něco divného.

„Odkud jsi?“ chtěl vědět. „Z Londýna nejspíš ne, co?“

Rozčileně jsem se naježila, protože kdykoli se mě Angličani zeptají, odkud jsem, myslí to obvykle dost hrubě. Pak jsem však uviděla Erikův zvědavý výraz a něco jako by zapadlo na správné místo. Neměl tak úplně anglický přízvuk. Ani já ne, zatím, pokud jsem se vyloženě nesoustředila na každé slovo, a díky tomu dokážu rozpoznat i snahu u ostatních.

„Pocházím z Hongkongu, ale chodím do deepdeanské školy,“ odpověděla jsem. „Je to na venkově, *tamtím* směrem. Ty taky nejsi z Londýna, vid? Jsi –“

Pokusila jsem se přijít na to, co mi připomínají ty neanglické hlásky v Erikově výslovnosti. Nejdříve mi to unikalo, ale v příští vteřině mi to došlo. Filmový týdeník.

„Ty jsi *Němec!*“

Srdce se mi najednou rozbušilo stejně rychle, jako když jsem se dozvěděla o té bombě.

Erikův obličej změnil barvu téměř na nachovou a chlapec se rozhlédl po ulici, jako by čekal, že se každou chvílí někdo odněkud vynoří a přiběhne ho zatknout.

„Tohle už NEŘÍKEJ!“ sykl. „*Prosím tě!*“

„Ale vždyť *jsi!*“

„Jsem Angličan!“ opáčil Erik zuřivě. „Alespoň teď už ano. Moje rodina – přijeli jsme sem před čtyřmi lety. Máma s tátou byli v Německu muzikanti, dost známí. Jenže mamka má tmavou pleť, stejně jako já a moje sestra, a nacisti nám podobné nemůžou vystát. Podle nich ani nejsme lidi. Takže jsme museli uprchnout do Anglie. Tady mělo být bezpečno. Ale pak, asi před měsícem, tátu odvedli ti z britské vlády, protože je Němec. Že prý by mohl být *nacistic-ký špion*. Napadlo mě, že když jim dokážu, že jsme loajální a nic jim od nás nehrozí, a když pomůžu ukončit válku, potom by tátu – mohli by ho pustit zpátky domů.“

Zajíkl se, v obličejí byl zrudlý a nešťastný. Trochu bezděčně si sáhl na pravé zápěstí, kde měl těžké dospělácké hodinky, které mu byly příliš velké. Chtěla jsem se o Erikovi

i jeho rodině dozvědět víc, ale zaujalo mě to, co řekl o konci války. Jakmile to vyslovil, ani jsem nedutala.

„Myslím, že i tohle má co do činění s válkou!“ vyhrkla jsem. „Proto jsem utekla –“

Zarazila jsem se, protože tohle bych říkat neměla, a už vůbec ne někomu, koho jsem sotva poznala. Všichni nás neustále varovali před tím, že lehkomyšlné tlachání stojí lidské životy – a Erik je koneckonců Němec, i když tvrdí, že je věrný Británii. Sám však nedokázal své nadšení skrýt.

„Já jsem taky utekl!“ zvolal. „Ještě nikdy jsem nic podobného neudělal. Odvážná je spíš Lottie, moje dvojče, kdepak já. Zato mně jde luštění křížovek. Dokonce umím i morseovku! Když jsem vyluštil tuhle a zjistil, jakou zprávu ukrývá, došlo mi, že se prostě nemůžu nechat evakuovat, ne když mají tatku. Náš vlak měl odjet dnes ráno, a tak jsem dal Lottii na nástupišti do kapsy vzkaz, ve kterém jsem jí všechno vysvětlil, a k tomu ještě dopis, který by měla poslat mamce. To by jí mohlo na pár týdnů zabránit, aby mě začala hledat.“

Tímhle mě docela ohromil.

„A Lottie to na tebe neřekne?“ zeptala jsem se.

„Jsme dvojčata!“ odpověděl Erik. „Neudělá to. A navíc, většinou jsem to já, kdo nežaluje na *ni*.“

Zatímco mluvil, začaly londýnské hodiny odbíjet čtvrtou. A červené dveře, před nimiž jsme stáli, se konečně otevřely.

3

Ze zprávy May Wongové

Osoba, která dveře otevřela, byla vysoká, štíhlá žena s bleudou pletí, neuvěřitelně modrýma očima a vlnitými plavými vlasy. Když nás uviděla, zarazila se a počastovala nás s Erikem planoucím pohledem. Se srdcem bušícím až v krku jsem ho opětovala. Poznala jsem ji, a byla to ta (druhá) nejhorší osoba, na kterou jsem tu mohla narazit.

Nejlepší kamarádka mojí velké sestry Hazel, Daisy Wellsová.

„Co tady děláš, May?“ vyštěkla, když za sebou zavřela dveře a vyšla ven. „Proč nejsi ve škole?“

„Nazdar, Daisy,“ řekla jsem zvesela, jelikož se mnou nikdo povýšeně mluvit nebude, ne po tom, jakými těžkostmi jsem si musela projít, abych se sem vůbec dostala. „Vyluštila jsem tu křížovku a v ní se psalo, že se mám dostavit sem.“

Daisy přimhouřila oči a na kořeni nosu se jí objevila malá vráska. „Jak to myslíš?“ chtěla vědět. „K tomu tě navedla Hazel? Tady nemáš co dělat – jsi moc malá.“

„Hazel o tom nic neví,“ řekla jsem a narovнала se. „Na tu tajenku jsem přišla úplně sama!“

Daisy zaúpěla. „Mohlo mě napadnout, že budeš strkat nos tam, kam nemáš. To už by stačilo – musíš se vrátit zpátky do školy. Jsi ještě dítě a Hazel by mi nikdy neodpustila, kdyby ses do téhle záležitosti namočila. A ty!“ Obrátila se k Erikovi. „Ani ty tu nemáš co pohledávat. Jenom dívky: tak to stálo v tajence.“

„To tedy ne,“ namítl Erik a vylovil z kapsy pomuchlaný novinový útržek. „O holkách se tam nic nepsalo.“

„Vážně ne?“ podivila se Daisy. „Zatracená Hazel. Říkala jsem jí, ať to tam dá! To se mi snad zdá. No, na tom už nesejde. Musíte odtud hned zmizet, oba dva. Jak už jsem řekla, May je ještě malá a ty jsi kluk a – a navíc *Němec*?“

„A kdyby ano?“ nedal se Erik. Kulatý obličej mu znovu celý zrudnul. „Jsem tu, abych *pomohl*. A vůbec, jsem taky Angličan. Už mám i pas, kde to stojí černé na bílém.“

„Nikam nepůjdeme!“ zvolala jsem. „Vyluštili jsme tu tajenku, no ne?“ (Rozhodla jsem se, že udělám nejlíp, když budu na své historce trvat. A vůbec, nebylo to nijak důležité.) „A urazili jsme celou cestu až sem. Jsme tu kvůli výcviku, přesně jak to stálo v novinách.“

Daisy si hlasitě odfrkla. Vráska na nose se jí ještě prohloubila. „Už mě to unavuje,“ řekla. „Na tuhle práci se vůbec nehodíte, jeden jako druhý. Hledáme starší dívky, které na to budou připravené.“

„My *jsme* připravení,“ opáčila jsem. „Jsme přímo perfektní. A taky vaše jediná možnost. Nikdo jiný tu není, nebo snad jo? No tak, *pust'* nás dovnitř, abychom se naučili, jak být špiony. O tom to vlastně celé je, ne?“

Daisy přelétla očima ode mě k Erikovi a potom k lidu-prázdné ulici za námi. Na okamžik jsem si myslela, že by to mohla vzdát. Jenže potom se její obličej zatvrdil.

„Nepřichází v úvahu,“ řekla. „Běžte pryč! A na ty nesmysly o špionech zapomeňte. Vůbec nevíte, o čem mluvíte.“

Tohle byla očividně další dospělácká lež.

„Ach, prosím, pusťte nás dovnitř!“ ozval se náhle Erik. „*Musím* přiložit ruku k dílu. Všichni ostatní taky můžou!“

To bylo přesně ono. Není přece fér, že všichni dospělí můžou pomáhat, zatímco my musíme sedět s rukama v klíně jen proto, že jsme ještě děti. Erik má pravdu, běželo mi hlavou, a navíc mluví rozumně. Líbil se mi čím dál tím víc.

„Tohle je směšné,“ štěkla Daisy. „A ty, May, jak ses sem vůbec dostala?“

„Do toho ti nic není,“ odsekla jsem hrubě.

Hlava mě pod kloboukem začínala pálit. Erik si otřel pot z očí. Jeho pletený pulovr nevypadal právě pohodlně. Daisy si založila paže na hrudi a zlostně na nás shlížela.

„Propána, snad jsi *neutekla*? Na tohle nemám čas – měla bych tě odvézt zpátky. Hazel bude zuřit –“

Udělalo se mi špatně. Moje dobrodružství skončí dříve, než vůbec začalo.

Jenže potom se znovu otevřely hlavní dveře a hlavu z nich vystrčila jakási zrzavá žena. Tvářila se napjatě. „Daisy,“ řekla, „potřebuji tě. Je to naléhavé. *Pospěš si*.“

Daisy jí odpověděla velice neslušným výrazem. „Vy dva,“ ukázala na nás, „zůstaňte tady. Ani se *nehněte*. Hned se vrátím.“

A než zmizela v útrobách domu, práskla za sebou dveřmi. Erik se na mě podíval. „Ehm – zůstaneme tu?“ zeptal se. „Ani nápad!“ odpověděla jsem.

Srdce mi prudce bušilo v hrudi. Pokud tady zůstanu, Daisy mě odveze zpátky na Deepdean. Ředitelka ani hospodářka už mě nikdy nespustí z očí. Hazel se na mě bude zlobit. Možná dá dokonce vědět *tátovi* do Hongkongu, co jsem provedla.

Když ale utečeme, Daisy nás nenajde a pořád budeme mít šanci stát se hrdiny.

Co kdyby existoval způsob, jak prokázat naše schopnosti? Živě jsem si představila, jak se vracíme zpátky do čísla 13 v Great Russell Street poté, co jsme úspěšně zvládli nějakou nebezpečnou misi. Daisy i velká ségra Hazel by nás chválily, jak skvěle jsme si vedli. Pak už by nám musely dovolit stát se opravdovými špiony.

Ale co bychom mohli podniknout, abychom jim vytřeli zrak?

„Tak to bude nejspíš všechno,“ prohodil Erik smutně a položil kočku na zem. Popoběhla k červeným dveřím a s očekáváním se před ně posadila. „Musím jít najít Lottii.“

„NE!“ procedila jsem skrz zaťaté zuby. „Nemůžeme to jen tak vzdát.“

„Vždyť jsi slyšela tu paní. Říkala, že se na to vůbec nehodíme. Jak se s ní vůbec znáš? Kdo je Hazel?“

„Na tom nesejde!“ odpověděla jsem. „A *hodíme* se na to, docela určitě. Prostě jim to musíme dokázat!“

„Ale jak?“ chtěl vědět Erik.

„My –“ řekla jsem. „My –“

Zastrčila jsem si ruce do kapes kardiganu, zoufale je zaťala v pěst a pokusila se uvažovat. A přitom jsem prsty zavadila o zmuchlaný kousek papíru. Vytáhla jsem ho ven a zjistila, že je to vzkaz, který jsem našla v Hazelině kabelce, ten, co mě dovedl až sem. Rozmrzele jsem ho otočila – a zrak mi padl na něco, čeho jsem si předtím nevšimla.

Na zadní straně byl napsaný seznam místních jmen, z nichž některá byla přeškrtnutá.

Panství Foxton, Berkshire

Parrish Gardens 119, Berwick-upon-Tweed

The Cedars, Glasgow

Mote Street 29, Hull

Elysejské panství, Coventry

A ještě poznámka Hazeliným rukopisem:

Informace, které Berlín nedávno obdržel,

musejí pocházet z těchto adres! Zjistit

totožnost agentů, kteří za tím stojí.

Vrazila jsem lístek Erikovi pod nos. „Tady!“ vyhrkla jsem. „Koukni na tohle! To bude naše mise!“

„Co to má být?“ zajímal se Erik. „Odkud to máš?“

„Hazel je moje sestra,“ přiznala jsem. „Je to špionka. Tohle jsem jí vzala z kabelky, ale až doteď jsem netušila,

jak moc je to důležité. Jestli někdo posílá informace do Berlína, znamená to, že pracuje pro nacisty! Musíme vyrazit na jedno z těch míst, zjistit, o koho jde, a zarazit to. A až se sem pak vrátíme, Daisy, Hazel i všechny ostatní, pro které pracují, tím úplně ohromíme. Nebude jim nic jiného než nás přijmout mezi sebe. Chápeš?“

Erik vytřeštil oči a pokýval hlavou.

A tehdy započala naše úplně první mise.

4

Ze zprávy May Wongové

Ani dostat se z Londýna pryč nebylo nijak zvlášť těžké. Stačilo nám předstírat, že patříme k evakuovaným.

Když jsme nechali Great Russell Street za zády, Erik mě dovedl na místo, které trochu připomínalo třídírnou, jenže pro lidi.

„Říkají tomu středisko pomoci,“ vysvětlil mi. „Lidé sem chodí, když jim vybombardují domovy; tady jim pomůžou najít nové místo mimo Londýn, kde by mohli bydlet. Když jim povíme, že máme kam jít – zmíníme jedno z těch míst napsaných na tom tvém lístku –, nebudou se nás na nic vyptávat. Na to mají až moc práce.“

To byla pravda. Všude kolem nás se ve středisku tlačili další a další lidé: děti i dospělí, všichni byli zaprášení, zoufalí a v rukou třímali ty nejpodivnější předměty. Zahlédla jsem ženu s kočárkem plným slavnostních talířů nebo muže, který držel klec s papouškem.

Unaveně působící žena, kterou jsme oslovili, k nám ani nezvedla hlavu, když jí Erik oznámil, že jsme May Leeová a Erik Jones, sousedi, jejichž domy zasáhla bomba.

„Nějací příbuzní?“ zeptala se žena.

„Mám strýčka v Coventry,“ řekl Erik s hlasem plným naděje. „Nedaleko – Elysejského panství.“

Bylo čím dál tím jasnější, že je v podobných situacích velice užitečný, a v tu chvíli jsem měla vážně radost, že *pracuju* právě s ním.

Žena přikývla, naškrábala cosi na kousek papíru a poslala nás do jiné místnosti, kde další žena napsala na lístek další vzkaz a poslala nás do třetí místnosti.

Tak to šlo několik hodin, dokud nám oběma nepřidělili hromádku kousavého oblečení (proč jen všechno anglické oblečení tak kouše?), ošklivý kufr a velkou visačku s našimi smyšlenými jmény a adresou. Kufr i oblečení už před námi používal někdo jiný, a taky byly tak cítit. Dostali jsme jízdenky do Coventry na zítřejší dopoledne. Jakousi shodou náhod vyvolala Erikova smyšlenka podivnou sérii nedorozumění, která vyústila v předpoklad, že nás čekají na samotném panství. Což mně ani Erikovi vůbec nevadilo.

Spolu s dalšími pěti zaprášenými dětmi si nás nakonec svolala jiná žena a po zbytek dne se o nás jako matka kvoč-
na starala. Musela jsem si neustále připomínat, že nejsem bezradná jako ostatní, nýbrž v přestrojení na válečné misi.

*

Té noci jsme se všichni ukryli ve stanici metra Leicester Square. Bylo to příšerné. Ukázalo se, že nálety nejsou ani zdaleka taková zábava, jak jsem si představovala.

Lidé byli namačkaní na nástupišti, na schodech i ve vstupní hale, jako by si hráli na sardinky. Páchnoucí vzduch byl horký a zatuchlý. Po nějaké chvíli k nám dolehlo vzdálené burácení explozí a pak i rána, jako by nedaleko dopadlo něco těžkého. Z tunelových oblouků se snesl prach a mě napadlo, jestli se někdy nějaký podzemní kryt zřítíl. Naše přidělená vedoucí nás vybídla, ať se posadíme do kruhu a zazpíváme si pár písniček, což byl vážně děs. Přesto jsem sevřela zuby, Erik mě objal kolem ramen a společně jsme odpočítávali minuty na jeho velkých náramkových hodinkách.

„Ty jsou tvého táty, že jo?“ řekla jsem. Jenom jsem hádala, ale strefila jsem se, protože Erik si smutně povzdychl.

„Tátka mi je dal těsně předtím, než ho odvedli. Připomínají mi ho. Chybí ti ten tvůj?“

„Ani ne,“ odpověděla jsem trpce, jelikož právě kvůli otci musím tvrdnout tady. Ale pak, po chvilce, během níž jsem si představila dotyk jeho velké, teplé dlaně s hranatými prsty na mém rameni a jeho zvučný hlas nad hlavou, jsem se opravila: „Chybí.“

Erik přikývl. Viděla jsem, že mi rozumí.

Uprostřed noci přijel k nástupišti legrační malý vláček a lidé, kteří z něj vystoupili, začali podávat jídlo a pití. Proplížila jsem se kolem naší vedoucí a koupila nám oběma horkou čokoládu a houstičky. Když jsme je potom jedli, uvědomila jsem si, že bombardování ustalo.

„Jerry odletěl domů,“ prohodil někdo a mě najednou prostoupila radost z toho, co to znamenalo.

S Erikem jsme přežili letecký útok, úplně sami a bez pomoci. Ať už nás zítra čeká cokoli, určitě to zvládneme.

Příštího rána nás odvedli pobořeným, zaprášeným Londýnem k Eustonskému nádraží právě včas, abychom stihli náš vlak.

Někteří z evakuovaných v naší skupince byli nadšení, jiní však začali brečet a podle mě se chovali jako *padavky* (tohle anglické slovo jsem se naučila teprve nedávno). Sdě- lila jsem své dojmy Erikovi, který nasadil zamyšlený výraz a řekl: „Není ostuda mít strach, když opouštíš známé mís- to a vydáváš se do neznáma.“

Trochu jsem se při jeho slovech zastyděla, protože přes- ně takhle jsem se cítila, když jsem odjela z Hongkongu. Dnes jsem ale nebyla vystrašená, měli jsme totiž cíl. Byla jsem pryč z Deepdeanu, pryč od své rodiny a jednou pro- vždy se chystala prokázat, co ve mně je. Až zjistíme, kdo posílá z Elysejského panství informace Němcům – což mi připadalo jako hračka –, stačí už jen zatelefonovat velké ségře Hazel na číslo, které mě i Rose už dávno přiměla na- učit se nazpaměť. Potom pro nás může přijet a ověncené slávou nás vzít zpátky na Great Russell Street.

Věděla jsem, že to dokážeme, ať už Daisy tvrdila coko- li. Erik už stihl prokázat, jak mu to pálí, a znám svou vlast- ní nezdolnou povahu. Bude se nám hodit, protože na Eri- kovi bylo znát, jak moc je nespůj, když teď doopravdy opouštíme Londýn. Byl nezvykle bledý a svůj kufřík s ply- novou maskou si tiskl k hrudi.

„Hlavu vzhůru!“ řekla jsem mu. (Tohle Angličané taky často říkají. Naučila jsem se to ve škole.)

„Víš, že občas zníš strašně nóbl?“ podotkl Erik. „Jako nějaká postava z knížky.“

„Já nejsem nóbl!“ namítla jsem.

Popravdě řečeno připouštím, že by mohl mít pravdu. A myslím, že i Deepdean je dost nóbl, ačkoli jsem si to uvědomila až po seznámení s Erikem. O něm se to totiž říct nedalo.

Do stanice přisupěl vlak a za sebou nechával oblaky páry.

„To je on!“ vyhrkla jsem a popadla svůj kufr. „Připraven?“

„Ne,“ odpověděl Erik bledý jako stěna. „Ano. Jsi si jistá, že je to dobrý nápad?“

„*Samozřejmě*,“ přikývla jsem.

Jakmile se dveře vlaku otevřely, ostatní evakuovaní se začali tlačit vpřed, a tak jsem popadla Erika za volnou ruku a táhla ho dovnitř. Naskočili jsme do vagonu, dospělí na nástupišti nám zamávali – a vzápětí zmizeli v syčící páře a v rachotu lokomotivy, která se opět rozjela.

Vyrazili jsme na cestu.

5

Ze zprávy May Wongové

Vlak zastavil v Coventry a naše vedoucí nás všechny vyhnala na nástupiště. Skuteční evakuovaní (ti, kteří nebyli špiony v utajení jako my s Erikem) se k sobě úzkostlivě schoulili a pevně třímali svá zavazadla. Přišlo mi jich trochu líto, protože neměli žádnou důležitou misi, díky níž by nemuseli myslet na to, jak moc jim chybí jejich vlastní rodina.

Když k nám přistoupila skupina dospělých, vytáhla si naše vedoucí psací podložku. Všichni se tvářili přibližně stejně jako můj otec, když se chystá uzavřít nějaký obchod, nebo jako holky na Deepdeanu, když čekají ve frontě na zákusek.

Jedna starší paní si odvedla dva vysoké, od pohledu silné chlapce a další žena si vybrala jednu z pohlednějších dívek. Obě se podívaly také na mě a na Erika, načež pevně stiskly rty a zavrtěly hlavou, což mě pěkně namíchlo. Kdyby jen věděly, že jsme nejchytřejší a nejlepší ze všech evakuovaných dětí!

A pak naše vedoucí mávla rukou k nějakému statnému, drsně vyhlížejícímu muži s jedním okem, který měl na sobě

starý a obnošený řidičský oblek. Měl zažloutlý plnovous a všechny nás probodl pohledem. Ostatní děti se k sobě v hrůze přitiskly ještě víc.

„Děti, tohle je pan Scott z Elysejského panství,“ řekla. „Podle mých informací tam některé z vás čekají. Koho?“

Moje ruka vystřelila do vzduchu.

„Takové nadšení!“ prohlásila vedoucí. „Tady je máte, pane Scotte: vaši evakuovaní chovanci.“

Erik mi stiskl volnou ruku tak silně, až to zabolelo.

„Hm,“ zahučel pan Scott a zamračil se. „Ruth vám přece do telefonu říkala, že nikoho nečekáme. Nemám tušení, proč si myslí, že mají jít k nám.“

Vedoucí vypadala unaveně. „No, a byl byste ochoten si je i přesto vzít? Pan Verey vždycky rád přispěje svou troškou. Jsem si jistá, že nebude nic namítat.“

Pan Scott se na nás svým jediným okem hrozivě zadíval. Zadržela jsem dech, až jsem málem praskla. Potom si odfrkl a řekl: „Vezme si je. Koneckonců, je to zákon, ne? Tak pojďte, vy dva. Pospěšte si. Doufám, že nemáte vši. Ti minulí je měli.“

Nato odpochoval pryč, aniž by se jedinkrát ohlédl, jestli ho následujeme. S Erikem jsme co nejrychleji chňapli po svých kufrech a rozběhli se za ním.

„Říkala jsem ti, že to zvládneme!“ sykla jsem. „Vidíš?“

„*Pst!*“ řekl Erik.

Jeho výraz kolísal mezi čirou hrůzou a ohromením. Přesně jsem věděla, jak mu je. Náš plán *fungoval*. Snažila jsem se nemyslet na Rose, jak na mě čeká na deepdeanském

internátě, přemítá, kde asi jsem, a nakonec vyhláší poplach; nebo na to, co řekne velká ségra Hazel, až jí Daisy prozradí, že mě viděla. Teď se musím soustředit na náš úkol.

Vydrápali jsme se na zadní sedadlo Scottova auta, starého černého rolls-royce, a pokoušeli se chovat jako obyčejné evakuované děti. Pan Scott nám však nevěnoval pozornost, což bylo k vzteku. Vlastně neřekl ani slovo, zatímco nás vezl rovnou zlatavou a zelenohnědou (většinou spíš hnědou) venkovskou krajinou, kolem rozlehlých, vlhkých zoráných polí, tmavých pod bělavou oblohou. Jediné, čím dal najevo, že o nás ví, byl posunek ruky, jakmile jsme projeli branou a v dálce před námi se objevil nějaký dům – zajisté Elysejské panství.

Nebylo nijak zvlášť velké – i náš dům v Hongkongu byl větší. Stálo ve stínu vysokých tmavých stromů, takže působilo drobně a nevýrazně. Další myšlenka, která mi proběhla hlavou, byla, že vypadá jako narýsované pravítkem. Působilo na mě dojmem šedivé kamenné krabice s několika legračními špičatými komíny a třemi vodorovnými řadami oken vpředu.

„Je docela malé!“ řekla jsem, právě když Erik vydechl: „Je *obrovské!*“ Na okamžik jsme se na sebe zmateně zahleděli.

Auto s křupáním přejelo štěrkovou příjezdovou cestu a zastavilo před hlavním vchodem.

„Jsme tu,“ štěkl pan Scott, až jsme oba s Erikem nadskočili.

„Děkujeme,“ řekl Erik zdvořile.

Pan Scott na nás zafркаl a zaškubal přitom zažloutlými vousy. Širokému obličejí dominoval velký nos a jeho jediné oko, maličké a zlostné, se v horní polovině jeho tváře téměř ztrácelo.

„Jenom dělám svou práci,“ odpověděl. „A teď pár pravidel, než půjdete dovnitř. Nahlásíte se Ruth, hospodyni. Chovejte se slušně, a ne abyste ji rozzlobili. Je to hodný děvče, ale nemá to lehký – přišla sem sama, tak jí to ještě neztěžujte. K Vereyovým buďte zdvořilí a pamatujte: starej pan Verey je možná ten důležitěj, ale je to stará *paní* Vereyová, kdo tu ve skutečnosti velí. Takže v její přítomnosti sekejte dobrotu, jinak poletíte, než řeknete švec. To znamená žádný lokty na stole, žádný pobíhání po chodbách a hlavně: žádný řeči o válce.“

Zírala jsem na něj a nebyla jsem si jistá, jestli jsem všemu rozuměla. Jsme přece evakuovaní uprchlíci! Jak bychom mohli nemluvit o válce, před níž jsme utekli?

Pan Scott pokračoval. „Když půjdete ven, jste na mým hřišti. Dělám tu zahradníka, tak si dávejte bacha, abyste se k pozemkům chovali s patřičnou úctou. Žádný bláznivý pobíhání, trhání kytek nebo kradení jablek. Rozumíte mi?“

Oba jsme přikývli, jelikož nás počastoval zuřivým pohledem.

„Dobrá. Víím, co jste vy uprchlíci zač. Do všeho strkáte nos. Výtržníci. No, budu vás sledovat – to si pamatujte. A teď mazejte – vypadněte, než mi tu kůži ještě víc zamažete tím vaším městským hnojem.“

Tohle se mě dotklo. Byla jsem dokonale čistá (kromě londýnského prachu) a stejně tak Erik. Jestli tu byl někdo zaneřáděný, byl to pan Scott – když si sundal řidičské rukavice, viděla jsem, že má černou špínu za nehty i v prasklinách na dlaních. Ani jeho vousy nebyly nejčistší.

Vystoupili jsme (dávala jsem si s tím obzvláště na čas, abych pana Scotta rozčílila, a ten na mě zavrčel) a zůstali stát bok po boku na kamínky vydlážděné příjezdové cestě. S Erikem jsme oba ve stejnou chvíli hmatli po ruce toho druhého – právě teď jsem nervozitu předstírat nemusela.

Vstupní dveře se otevřely. Čekala jsem, že spatřím dospělou osobu – hospodyně, o níž se zmínil pan Scott. Avšak dívka, která vyšla ven, nevypadala o moc starší než Erik. Byla o trochu vyšší než my a rozčuchané nazrzlé vlasy jí padaly do obličeje. Na nose měla veliké brýle a na sobě (zamžikala jsem) dlouhé splývavé růžové šaty s kostkovanou vestičkou. Byla bosa.

Když nás uviděla, překvapeně se zarazila, ale vzápětí nám věnovala chladný pohled. Vytáhla jsem se do výšky, co nejvíc to šlo. Možná jsem malá, ale zato pěkně divoká, a nemám ráda, když se na mě lidé dívají a hodnotí mě.

„Vy nejste ti evakuovaní,“ prohlásila dívka nakonec. Její hlas zněl jako z anglického rádia BBC a mluvila tak hrubým, pohrdavým tónem, až jsem celá zrudla.

„Jasně že jsme!“ namítla jsem.

Dívka nasadila ještě chladnější a povýšenější výraz než předtím a mě napadlo, že asi tuším, co tím chtěla říct. Erik

ani já nevypadáme jako většina obyvatel Anglie. Vyčníváme, a to Angličané z duše nesnášejí. Je mi z toho nanic. Pravdou je, že vypadám dokonale. Stačí strávit jeden den v Hongkongu, abyste to zjistili.

„No, teď už nás máš na krku,“ vyštěkla jsem. „A mimochodem, my jsme se o to neprosili, aby nás poslali zrovna sem, do tohotohle prťavého –“ Právě včas jsem si uvědomila, že tady nejsem May Wongová, která bydlela ve velkém domě v Robinson Road v Hongkongu, ale obyčejná May Leeová, kterou evakuovali z jejího vybombardovaného malého domku v Londýně. „Do tohotohle *velikého* ošklivého domu uprostřed ničeho.“

„Co je na něm špatného?“ zeptala se dívka a zrudla stejně jako já.

„Vůbec nic!“ zasáhl Erik a stiskl mi ruku. „May to tak nemyslela. Rádi tě poznáváme. Děkujeme, že si nás tady necháte.“

Ale já jsem ještě neskončila. „S tímhle domem možná nic v nepořádku není, zato lidi, co v něm bydlí, jsou pěkní hrubiáni.“

Cítila jsem, jak mi Erik stiskl dlaň ještě silněji, jenže někdy mi slova prostě vyletí z pusy dříve, než je stihnu spolknout. A někdy mi stačí pohlédnout na nějakého člověka a okamžitě vím, že ho nemůžu vystát, což byl i tenthle případ.

„Omluvte mě,“ řekla ta dívka a oba nás počastovala pohledem, jako kdyby nás chtěla očima proměnit v kámen. „Už tady nechci být.“

A s tím se otočila a vydala se směrem ke stromům. Její dlouhá, trochu špinavá bosá chodidla přitom pleskala po příjezdové cestě.

Samou záští jsem nedokázala promluvit. Tuhle holku nesnáším už teď.

„Je příšerná!“ zavrčela jsem k Erikovi, jakmile zmizela z doslechu. „Jak byla hrubá! Myslí si, že je něco víc než my!“

„May!“ řekl Erik. „Sice k nám nebyla moc milá, ale nemůžeš jen tak – musíme být *opatrní*. Nesmíme k sobě přitahovat pozornost, dokud nezjistíme, o co tu jde. Vždyť tu správně ani nemáme být, pamatuješ? Co když na úřadě války zjistí, že udělali chybu? Co když nás ministerstvo najde dříve, než stihneme naši misi dokončit?“

Vyfoukla jsem vzduch z plic, jako když splaskne balonek. Věděla jsem, že jsme se sem dostali jenom díky několika přepracovaným dospělým, a bylo mi jasné, že nás Hazel může každým okamžikem vystopovat – jenže ta holka mě tak rozčílila, že jsem na to všechno přechodně zapomněla.

Erik mi občas připomíná moji sestru Rose. Je tak milý a citlivý a obvykle má pravdu, i tehdy, když se mi to moc nelíbí – a věděla jsem, že má pravdu i tentokrát. Až na to –

„Nemůžeš mě nutit, abych se s ní přátelila,“ řekla jsem a provázela přitom dívku temným pohledem. „Nikdy se s ní neskamarádím, nikdy a basta.“

DRUHÁ ČÁST
POZNÁVÁME NAŠEHO NEPŘÍTELE

6

Z deníku Fionnualy O'Malleyové,
jedenáct let (a měsíc k tomu!),
Elysejské panství, Coventry, hrabství
Warwickshire, Anglie, Evropa, svět

Středa 30. října 1940

Milý deníčku,

jsem zpátky. Víím, že jsem se ti poslední dobou nevěnovala, a vážně mě to mrzí. Naposledy jsem do tebe psala už před lety, ještě jako devítileté škvorně, válka tehdy teprve začínala a já si myslela, že všichni každým dnem umřeme. Smrti se po pravdě děším pořád, ale válka už se táhne tak dlouho, že jsem z ní spíš tak trochu unavená.

Ale stejně, představ si to, umřít v *Anglii*, v tomhle studeném domě uprostřed ničeho.

Nemůžu si pomoci, pořád si přeju, abychom sem s mámou po tátově smrti bývaly nepřijely. Jen si pomysli, mohly jsme teď být obě v Americe s Orlou, Megumi, Jimem a ostatními z tatkovy divadelní společnosti, nebo dokonce s mými irskými prarodiči, babičkou a dědou O'Malleyovými.

Prosila jsem, abych mohla bydlet s nimi, ale babička a děda Vereyovi trvali na tom, že se máme přestěhovat sem. A mám pocit, že mamka ráda souhlasila. Táta vždycky říkal, že jeho rodinu sňatek s ní moc nepotěšil. Je zvláštní, jak málo na tom záleželo, když jsme ještě byli v Americe, a jak moc je to najednou důležité, jakmile jsme odjely.

Víš, že v Americe ani v Irsku žádná válka není? A tím pádem ani žádné příděly, žádné zatemňování, žádná letadla, která by nám v noci létala nad hlavou, žádný protiletecký kryt ani řádky zeleniny tam, kde ještě nedávno býval trávník. Žádný svírající strach, až se jednomu dělá špatně. V divadelních hrách jsou lidé ve válce šlechetnější, ale ve skutečném životě jsou všichni jen mrzutí a zlí.

A čím dál víc to cítím i sama na sobě, deníčku: že osoba, kterou jsem bývala před válkou, zmizela a nechala za sebou holku o poznání horší. Už víc než rok se opravdu snažím zůstat milá a veselá a anglická a prostě *hodná*, jako děti z knížky od Enid Blytonové. Bývala jsem hodná holka, tím jsem si jistá, ale teď mi připadá, že si na ni jenom hraju, a ani to mi moc nejde. Zdá se mi, že veškerá moje snaha přichází vniveč – jsem moc hlasitá, moc drzá, prostě moc všeho. No vážně, mám dojem, že takovouhle vnučku si babička s dědou asi nepředstavovali.

Tatka by řekl, že Vereyovi mají svou vlastní představu o světě – jsou posedlí zdvořilými způsoby, takže nejspíš doufali v někoho, jako je moje sestřenka Annabelle Olivie, v někoho s pěknou výslovností a slušným oblečením, kdo se chce za všech okolností zavděčit. Většinu mých šatů tvoří

divadelní kostýmy, které mi moc nepadnou, a nikdy jsem se pořádně nenaučila, jestli jsou slova, která používám, anglická, irská, nebo americká. Snažila jsem se vylepšit si anglický přízvuk s pomocí rádia, ale stejně to většinou zvorám.

Třeba to není jen válkou. Myslím, že ani pobyt v tomhle domě mi nijak zvlášť nesvědčí. Vůbec nepřipomíná ty, o kterých jsem četla v knížkách o anglickém venkově, kde mají dostatek jídla, dospělí jsou laskaví a děti si užívají všemožných dobrodružství. A tenhle pocit mizerně-se-přetvařující-postavy je o to silnější kvůli tomu, že babička ani děda nepoužívají moje skutečné jméno. Říkají mi Fiono. Prý proto, že Fionnuala jim nejde přes pusku, ale já vím, že tak to není. Vždyť je to tak snadné. Prostě řeknete *Fin-nů-la*, takhle, a lidi z tatkovy divadelní společnosti – O'Malleyovi herci – mi říkali Nuala, což je ještě snazší. Já ale znám jejich skutečný důvod: když mě oslovují Fiona, můžou předstírat, že je ve mně jenom jedna část, ta anglická.

Fionnuala patří k té části mého já, která je jako tatka, a tu tady nechtějí. Tady jsou totiž přesvědčení, že být Irem je něco špatného. A tak si připadám taková rozpolcená. Někdy si dokonce představuju, že moje fionnualovská část je úplně jiný člověk, který ještě pořád jezdí po turné s tatkovou společností, po divadlech a hotelích a na lodích a ve vlacích, cestuje po Americe i po celém světě.

Každopádně, mám dobrý důvod, proč jsem se rozhodla znovu do tebe psát, deníčku. Na Elysejské panství přijeli dva noví váleční uprchlíci a mně na nich něco nesedí. Je na nich něco divného. Přísahám, že si nevymýšlím.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dobře utajený zločin.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.